

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala: Karen M. McManus | ONE OF US IS NEXT

Text copyright © 2020 by Karen M. McManus, LLC

All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03470-7

Karen M. Makmanus | **NEKO OD NAS JE SLEDEĆI** | 2020.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Tamara Petković

Urednik

Svetlana Babović

Lektura / Korektura

Mirjana Milanović / Vulkan izdavaštvo

Dizajn korica / Prelom

Tatjana Jović / Vulkan izdavaštvo

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SAVREMENI YA

karen m. makmanus

N
E
K
O
O
N
D
A
S
J
E
S
L
E
D
J
E
Ć
I

Prevela Radojka Jevtić

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2020.

PRVI DEO

Petak, 6. mart

REPORTERKA (stoji na ivici vijugave ulice sa velikom belom zgradom iza sebe): Dobro jutro. Liz Rozen za *Vesti* Kanala sedam, javljam se uživo iz Srednje škole *Bejvju*, gde su studenti potreseni jučerašnjom smrću svog školskog druga. To je druga tragična smrt tinejdžera u poslednjih godinu i po u ovom gradiću, a atmosfera ispred škole je ozbiljna, svi su šokirani.

(Zumiranje dve devojke, jedna briše suze, druga izgleda ozbiljno.)

DEVOJKA KOJA PLAČE: To je samo... zaista tužno. Kao, ponekad imam osećaj da je *Bejvju* proklet, znate? Prvo *Sajmon*, a sada ovo.

DEVOJKA KOJA SE DRŽI STOIČKI: Ovo uopšte nije kao ono što se desilo sa *Sajmonom*.

REPORTERKA (sklanja mikrofona od devojke koja plače): Jeste li ti i preminuli učenik bili bliski?

DEVOJKA KOJA PLAČE: Ne, pa nismo bili *bliski* bliski. Niti smo uopšte bili bliski. Mislim, ja idem u prvi razred.

REPORTERKA (okreće se ka drugoj devojci): A ti?

DEVOJKA KOJA SE DRŽI STOIČKI: Mislim da ne treba da pričamo s vama.

Deset nedelja ranije

Redit, *Osveta je moja* potforum

Tred započeo Bejvju2020

Hej,

Je li ovo grupa u kojoj je postavio Sajmon Keleher?

- Bejvju2020

Pozdrav.

Tako je. - Mračnium

Zašto ste se preselili? I zašto nema skoro uopšte postova?

- Bejvju2020

Previše znatiželjnih ljudi i novinara na starom sajtu.

I imamo nove bezbednosne mere. Naučili smo lekciju od našeg druga Sajmona.

Koga, pretpostavljam, znaš, sudeći prema tvom niku?

- Mračnium

Svi znaju Sajmona. Pa. Znali su ga.

Ali nije kao da smo bili drugari. - Bejvju2020

Okej. Pa, zašto si ovde? – Mračnium

Ne znam. Samo sam naletela na forum. – Bejvju2020

Ne seri. Ovo je forum posvećen osveti, i nije ga lako naći.
Ovde si s razlogom.

Zbog čega? Ili, bolje da kažem, zbog koga? – Mračnium

Koga.

Nekoga ko je uradio nešto užasno.

Uništio je moj život i život mnogih drugih.

A njemu se NIŠTA nije desilo.

I ja povodom toga ne mogu ništa da uradim. Bejvju2020

Isto, isto.

Dosta smo slični.

Sranje je kada osoba koja ti je uništila život šeta slobodno kao
i uvek.

Kao da nije bitno ono što su uradili.

Ali ne bih se složio sa tvojim zaključkom, ipak.

Uvek postoji nešto što može da se uradi. – Mračnium

PRVO POGLAVLJE

Mejv

Ponedjeljak, 17. februar

Moja sestra misli da sam lenja. Ne govori to izričito – niti piše u porukama – ali žešće implicira:

Jesi li proverila onaj spisak fakulteta koji sam ti poslala?

Nije prerano da počneš da tražiš u trećem razredu. Zapravo je još i kasno.

Mogle bismo da posetimo neka mesta kad se budem vratila kući za Eštonino devojačko večer ako hoćeš.

Treba da se prijaviš i za neke škole van svoje zone komfora.

A šta kažeš na Univerzitet na Havajima?

Podigla sam pogled sa poruka koje su mi pristizale na telefon i videla Noksa Majersa kako me gleda upitno. „Bronvin misli da treba da idem na Univerzitet na Havajima“, kažem mu i on samo što se nije zagrcnuo empanadom.

„Ona shvata da je on na ostrvu, zar ne?“, pita me, hvata čašu vode i ispija je dopola. Empanade u kafiću *Kontigo* su legendarne u Bejvjuu, ali su prejake ako niste navikli na začinjenu hranu. Noks, koji se preselio iz Kanzasa i tvrdi i dalje da mu je jedno od omiljenih jela musaka od pečuraka, sigurno nije navikao na ljutu hranu. „Da li je već zaboravila da ti mrziš plažu?“

„Ne mrzim plažu“, bunim se. „Prosto ne volim pesak. Ni sunce. Ni morske struje. Ni morska stvorenja.“ Noks se sve više čudi. „Vidi, ti si me naterao da gledam *Monsters of the Deep*“, podsećam ga. „Mahom si ti kriv za moju fobiju od okeana.“ Noks mi je bio prvi dečko. Bili smo u vezi prošlog leta, ali oboje smo bili previše neiskusni da bismo shvatili da se ne volimo na taj način. Proveli smo veći deo veze gledajući naučni kanal, i to je trebalo da nam pokaže da je bolje da budemo prijatelji.

„Ubedila si me“, rekao je sarkastično Noks. „Ovo je škola za tebe. Jedva čekam da pročitam tvoj srdačni esej kada bude vreme.“ Nagnuo se napred i podigao glas: „Sledeće godine.“

Ja uzdišem i lupkam prstima po jarkom stolu. Kafić *Kontigo* je argentinski kafe sa tamnoplavim zidovima i limenim krovom. U vazduhu se osećaju razni slatki i slani mirisi. Oko kilometar je od moje kuće i omiljeno mi je mesto za domaći otkad je Bronvin otišla na Jejl a moja soba odjednom postala previše tiha. Volim prijatni žamor kafića i činjenicu da nikome ne smeta ako tu provedem tri sata a samo naručim kafu. „Bronvin misli da kasnim“, kažem Noksu.

„Da, pa, Bronvin je još u vrtiću imala spremnu prijavu za Jejl, zar ne?“, kaže on. „Imamo dosta vremena.“ Noks je kao i ja, sedamnaestogodišnjak koji ide u treći razred srednje škole. Oboje idemo u *Bejvju* i stariji smo od većine naših školskih drugova. U njegovom slučaju to je zato što je bio sitan za svoje godine u predškolskom i roditelji su ga zadržali. A ja sam provela pola detinjstva u bolnici zbog leukemije.

„Pretpostavljam.“ Uzimam Noksov prazan tanjir i stavljam ga na moj. Ali obaram slanik i beli kristali soli se raspršuju po stolu. Skoro bez razmišljanja uzimam ih prstima i bacam preko ramena. Da odagnam lošu sreću, kao što me je Ita naučila. Moja baka je veoma sujeverna. Donekle to potiče iz Kolumbije, a nešto je kupila u Sjedinjenim Državama, gde živi već trideset godina. Poštovala sam ta pravila kad sam bila mala, naročito kad sam bila bolesna. *Ako nosim brojanicu koju mi je Ita dala, ovaj test neće boleti. Ako preskačem pukotine na podu, broj belih krvnih zrnaca biće*

mi normalan. Ako jedem dvanaest puceta u ponoć za Novu godinu, neće umreti ove godine.

„U svakom slučaju, nije kraj sveta ako ne budeš odmah išla na fakultet“, kaže Noks. Poguren sedi u stolici i sklanja svoju smeđu kosu sa čela. Noks je toliko mršav i koščat da i dalje izgleda kao da je gladan, iako se nažderao svojih empanada i pojeo pola svojih. Svaki put kada je kod mene, jedan moj roditelj ili oba pokušavaju da ga nahrane. „Mnogi ljudi ne idu.“ Pogledao je po kafiću, a onda spazio Adi Prentis kako prolazi kroz kuhinjska vrata sa poslužavnikom na jednoj ruci.

Gledam Adi kako prolazi kroz kafić i vešto ostavlja tanjire hrane. Tokom Dana zahvalnosti, kada je *Mihail Pauers istražuje* imao specijalnu reportažu „Četvorka iz Bejvjuua: Gde su sada“, Adi je pristala na intervju prvi put. Verovatno zato što je shvatila da se producenti spremaju da je predstave kao lenjivicu u grupi – moja sestra je otišla na Jejl, Kuper je dobio dobru stipendiju na Kalifornijskom državnom univerzitetu u Fulertonu, a čak je i Nejt išao na javni fakultet – pa nije htela to da dozvoli. Za Adelejd Prentis neće biti nikakvog naslova poput „Bivša misica Bejvjuua vrhunac dostigla u srednjoj školi“.

„Ukoliko znaš šta želiš da radiš nakon srednje škole, super“, rekla je sedeći na stolici u kafiću, dok su iza nje stajali ispisani specijaliteti na tabli. „Ako ne znaš, zašto bi platio bogatstvo na diplomu koju možda nikada nećeš koristiti? Nije strašno ako ti ceo život nije isplaniran sa osamnaest godina.“

Ili sedamnaest. Gledam telefon oprezno i čekam još jedan niz poruka od Bronvin. Volim svoju sestru, ali teško je pratiti njen perfekcionizam.

Počinju da pristižu večernji gosti. I poslednji stolovi su zauzeti upravo kada neko prebacuje kanal na prvu bejzbol utakmicu Kalifornijskog državnog univerziteta u Fulertonu ove sezone. Adi zastaje, skoro praznog poslužavnika. Gleda po prostoriji i smeši se kada me ugleda. Kreće ka našem stolu i stavlja mali tanjir alfahor kolačića između Noksa i mene. Ovi dulce de leche sendvič-kolačići

specijalnost su ovog kafića i to je jedino što je Adi naučila da pravi tokom devet meseci koliko radi ovde.

Noks i ja uzimamo po jedan u isto vreme. „Hoćete li još nešto?“, pita Adi i stavlja pramen srebrnastoroze kose iza uha. Isprobala je nekoliko boja ove godine, ali samo roze ili ljubičasta traju duže. „Naručite sada ako nešto želite. Svi će na pauzu kada Kuper bude bacao za“ – gleda na sat na zidu – „jedno pet minuta.“

Ja odmahujem glavom kako Noks ustaje i tresе mrve sa omiljenog sivog duksa. „Ja neću ništa, ali moram u toalet“, kaže. „Sačuvaj mi mesto, Mejv?“

„Važi“, govorim i stavljam torbu na njegovu stolicu.

Adi se napola okreće, a onda zamalo ispušta poslužavnik. „O bože! Eno ga!“

Svaki ekran u kafiću ispunio se istom slikom: Kuper Klej se priprema za svoju prvu bejzbol utakmicu na koledžu. Videla sam ga za Božić, pre manje od dva meseca, ali izgleda nekako krupniji sada. Zgodan je kao i uvek, ima istu četvrtastu vilicu, ali oči mu cakle kako nikada ranije nisam videla. A opet, do ovog trenutka, uvek sam gledala Kupera kako baca sa daljine.

Ne čujem komentatore zbog žamora u kafiću, ali mogu da pretpostavim šta govore: Kuperov debi je trenutno u fokusu. Dovoljno je velika priča da lokalna kablovska televizija prenosi celu utakmicu. Deo znatiželje dolazi od zaostatka slave „četvorke iz *Bejvjua*“ i činjenice da je on jedan od malobrojnih otvoreno gej bejzbol igrača, ali takođe zato što je bio sjajan tokom prolećnih priprema. Sportski analitičari se klade da li će preći u prvu ligu pre nego što završi ijednu sezonu na koledžu.

„Naša zvezda će konačno da ispuni svoju sudbinu“, govori nežno Adi dok Kuper podešava kačket na ekranu. „Moram još jednom da proverim stolove, pa ću vam se pridružiti.“ Zatim kreće kroz kafić sa poslužavnikom pod rukom i blokčetom u ruci, ali pažnja svih gostiju već je usmerena na bejzbol.

Gledam televiziju, mada se scena promenila i umesto Kupera sada prikazuju intervju sa trenerom drugog tima. *Ako Kuper pobeđi, ova godina će biti dobra.* Pokušavam da izbacim tu misao iz

glave čim se pojavila, jer neću moći da uživam u utakmici ako je pretvorim u još jednu opkladu protiv sudbine.

Čujem škripu stolice pored sebe i osećam kako mi je poznata crna kožna jakna očešala ruku. „Šta ima, Mejv?“, pita Nejt Makoli i seda na stolicu. Prelazi pogledom preko posoljenog stola. „O, ne. Masakr soli. Nema nade za nas, zar ne?“

„Ha i ha“, kažem, ali trznem usnama. Nejt mi je postao kao brat otkad su on i Bronvin počeli da se zabavljaju pre skoro godinu dana, tako da pretpostavljam da je zadirkivanje normalno. Čak i sada, kada su „na pauzi“ po treći put otkad je Bronvin otišla na fakultet. Nakon što su proveli celo prošlo leto u agoniji, pitajući se da li njihova veza može uspjeti dok ih deli skoro pet hiljada kilometara, moja sestra i njen dečko razvili su šablon. Prvo su nerazdvojni, pa se svađaju, pa raskidaju, pa se ponovo mire. Začudo, čini se da im oboma to odgovara.

Nejt se samo smeši i nastaje prijatna tišina. Lako je družiti se s njim i sa Adi i sa ostalim Bronvininim društvom. *Našim društvom*, ona uvek kaže, ali to nije baš istina. Prvo je bilo njeno društvo, i ne bi bilo moje bez nje.

Telefon mi vibrira i, kao da sam je prizvala, bacam pogled nadole i vidim još jednu Bronvininu poruku: *Je li utakmica počela?*

Sad će, kucam. Kuper se zagreva.

Volela bih da je na ESPN-u da mogu da gledam!!! Nažalost, naša lokalna televizija ne emituje program u Nju Hejvenu u Konektikatu. Ili uopšte van šireg kruga San Dijega. I nemaju ni onlajn prenos.

Snimam ti, podsećam je.

Znam, ali nije isto.

Bez veze :(

Uzimam poslednji zalogaj kolačića i gledam sive tačke kako se pojavljuju, tako da sam sigurna da znam šta sledi. Bronvin obično odmah odgovara. Nikada ne okleva osim ako ne želi da kaže nešto što misli da ne treba. A sada postoji jedna tema na njenom spisku tema koje ne treba da spominje.

I eto je: *Je l' Nejt tu?*

Moja sestra možda ne živi više u sobi do moje, ali to ne znači da ne mogu da je zezam i dalje. *Ko*, šaljem joj, a onda gledam u Nejt. „Bronvin te pozdravlja“, kažem mu.

Oči mu na trenutak sijaju, ali izraz lica mu se ne menja. „I ja nju.“

Donekle ih razumem. Koliko god da volite nekoga, sve se promeni kada više niste stalno sa tom osobom kao ranije. I ja to osećam, ali na drugačiji način. Međutim, Nejt i ja ne pričamo o osećanjima – ni on ni ja ne pričamo o tome ni sa kim osim sa Bronvin – tako da samo pravim grimasu. „Potiskivanje nije zdravo, znaš.“

Nejt ne stiže da odgovori pošto odjednom nastaje metež oko nas. Noks se vraća, Adi dodaje stolicu našem stolu, a tanjir tortilja čipsa prekrivenog iscepanom šniclom, topljenim sirom i čimičuri sosom – to je verzija načosa koju služi ovaj kafić – pojavljuje se ispred nas.

Podižem glavu i vidim par tamnoplavih očiju. „Malo grickalica uz utakmicu“, kaže Luis Santos i stavlja krpu kojom je držao tanjir na rame. Luis je Kuperov najbolji drugi iz srednje škole, hvatač u bejzbol timu koji je igrao s Kuperom dok nisu obojica završili školu. Njegovi roditelji su vlasnici kafića i on radi pola radnog vremena ovde dok ide na časove na gradskom koledžu. Pošto sam proglašila ovaj sto u ćošku za svoj drugi dom, sada viđam Luisa više nego kada smo išli zajedno u školu.

Noks kreće na načose kao da nije pojeo dve porcije empanada i tanjir kolačića pre pet minuta. „Pažljivo, vrelo je“, upozorava ga Luis i seda na stolicu preko puta mene. Odmah mi pada na pamet koliko je zgodan, zato što sam slaba na zgodne sportiste, i odmah postajem dvanaestogodišnjakinja u njihovom prisustvu. Čovek bi pomislio da ću naučiti lekciju kada je Sajmon Keleher objavio ponižavajući post o mojoj jednostranoj simpatiji prema jednom košarkašu na svom trač blogu, ali ne.

Nisam nešto gladna, ali vadim jedan čips sa dna gomile. „Hvala, Luise“, kažem i skidam so sa jednog ćoška.

Nejt se smeška. „Šta si ono govorila o potiskivanju, Mejv?“

Lice mi crveni i ne mogu da smislim odgovor, već guram ceo čips u usta i agresivno žvaćem okrenuta ka Nejt. Ponekad ne znam šta moja sestra vidi u njemu.

Prokletstvo. Moja sestra. Sa grižom savesti gledam na telefon u niz tužnih smajlija od Bronvin. *Samo se šalim. Nejt izgleda tužno*, ubeđujem je. Ali ne izgleda, jer niko ne ume da se pravi kako mu nije stalo kao Nejt Makoli, ali sigurna sam da jeste.

Fibi Loton, konobarica u kafiću koja ide u treći razred u našoj školi, daje nam čaše vode, a zatim seda na drugi kraj stola baš kada prvi udarač protivničkog tima stupa na scenu. Kamera zumira Kuperovo lice dok podiže rukavicu i sužava pogled. „Hajde, Kupe“, mrmrlja Luis i stiska ruku, kao da on drži loptu. „Igraj.“

Dva sata kasnije, ceo kafić pun je ushićenog žamora nakon Kuperove skoro savršene utakmice: osam strajk-auta, jedna šetnja, jedan udarac i bez trčanja kroz sedam ininga. Njegov tim, Titani sa Fulertona, sada vodi tri poena, ali nikoga u Bejvjuu nije briga sad kad je neki drugi bacač zamenio Kupera.

„Tako mi je drago zbog njega“, smeši se Adi. „Zaslužuje ovo posle... znate.“ Osmeh joj pada s lica. „Posle svega.“

Svega. Mala je to reč da bi obuhvatila ono što se desilo kada je Sajmon Keleher odlučio da inscenira sopstvenu smrt pre skoro godinu i po i smesti mojoj sestri, Kuperu, Adi i Nejt. Specijalna epizoda emisije *Mihail Pauers istražuje sve* je prešla detaljno, od Sajmonove zamke da sve dovede na kaznenu nastavu do tajni koje je postavio na *O tome* da bi izgledalo kako sve četvoro imaju razloge da mu žele smrt.

Gledala sam specijal sa Bronvin tokom raspusta, kada se vratila kući. To me je podsetilo na prethodnu godinu, kada je cela nacija bila opsednuta tom pričom i kada su nam novinari opsedali kuću. Cela zemlja je naučila da je Bronvin ukrala testove da bi dobila pet iz hemije, da je Nejt prodavao drogu dok je bio na uslovnoj *zbog* prodaje droge, a da je Adi varala svog dečka Džejka – koji je na kraju ispao toliko opsesivno čudovište da je pristao da bude Sajmonov saučesnik. A Kupera su prvo lažno optužili da koristi steroide, a onda su otkrili da je gej pre nego što je bio spreman da to otkrije porodici i prijateljima.

Sve je to bilo užasno, ali ne toliko kao kada vas optužuju za ubištvo.

Istraga se odvijala skoro sasvim kako je Sajmon planirao – osim što su se Bronvin, Kuper, Adi i Nejt udružili umesto da se okrenu jedni protiv drugih. Teško je zamisliti kako bi ovo veče izgledalo da nisu. Sumnjam da bi Kuper igrao ovako sjajno tokom prve utakmice na koledžu, ili da bi Bronvin otišla na Jejl. Nejt bi verovatno bio u zatvoru. A Adi... ne volim da razmišljam o tome gde bi Adi bila. Možda zato što se bojim da uopšte ne bi bila ovde.

Drhtim, i Luis tada pogleda u mene. Podiže čašu odlučno, ne želeći da dopusti da sećanja ukaljaju trijumf njegovog druga. „Da, pa, za karmu. I za Kupera, koji je odlično igrao u svojoj prvoj utakmici na koledžu.“

„Za Kupera“, svi ponavljaju.

„Moramo da isplaniramo put do tamo, da ga vidimo!“, uzvikuje Adi. Pruža ruku preko stola i lupka Nejta po ruci dok on gleda po prostoriji kao da pokušava da izračuna kako može što pre da pobjegne. „I ti isto. Ne pokušavaj da se izvučeš.“

„Ceo bejzbol tim će hteti da ide“, kaže Luis. Nejt pravi grimasu, pomiren sa sudbinom, pošto je Adi sila prirode kada odluči da ga natera da se druži.

Fibi, koja se približila Noksu i meni tokom utakmice jer su ljudi odlazili, pruža ruku da sebi sipa čašu vode. „Bejvju je toliko drugačiji bez Sajmona, ali i... *nije*. Znate?“, šapuće toliko tiho da je samo Noksi i ja čujemo. „Nije kao da su ljudi postali finiji kada se sve smirilo. Samo nemamo *O tome* da nas izveštava ko je užasan svake nedelje.“

„Ali nije kao da se nisu trudili“, kaže Noksi.

Imitacije aplikacije *O tome* pojavljivale su se svuda neko vreme nakon što je Sajmon umro. Većina bi nestala nakon nekoliko dana iako je jedan sajt, *Sajmon kaže*, bio aktivan skoro mesec dana prošle jeseni pre nego što se škola uključila i zatvorila ga. Ali niko to nije ozbiljno shvatao jer onaj ko je stvorio sajt – jedan od onih tihih klinaca kog skoro niko ne zna – nikada nije postavio neki trač koji već svi nisu čuli.

Ali Sajmon Keleher znao je tajne koje drugi ne bi mogli ni da pretpostave. Bio je strpljiv i voljan da sačeka da izvuče maksimalnu količinu drame i bola iz bilo koje situacije. I dobro je krio koliko mrzi sve u Bejvjuu; to je otkrio jedino na onom forumu za osvete koji sam pronašla kada sam tražila tragove o njegovoj smrti. Zgrozila sam se kada sam čitala Sajmonove postove tada. I dalje se ježim, ponekad, kada se setim koliko nismo razumeli šta znači suprotstaviti se Sajmonovom umu.

Sve je moglo da ispadne mnogo drugačije.

„Hej.“ Noks me gurka i ja se vraćam u stvarnost. Trepćem dok mi se oči ne fokusiraju na njegovo lice. I dalje samo nas troje razgovaramo; mislim da klinici koji su prošle godine bili četvrti razred nisu previše razmišljali o Sajmonu. „Nemoj biti toliko ozbiljna. Prošlost je prošlost, zar ne?“

„Tako je“, kažem i okrećem se kada svi u kafiću kolektivno negoduju. Srce mi propada u pete kada shvatam šta se dešava: Kuperova zamena je napunila baze pri kraju devetog ininga. Izvukli su ga, ali je novi bacač upravo proćerdao grend slem. Iznenada, vođstvo Titana pretvorilo se u slobodno napredovanje i izgubljenju utakmicu. Drugi tim naskače na udarača u kućici i gomilaju se na njemu dok svi ne padnu na zemlju, presrećni. Iako je Kuper bacao odlično, nije pobedio.

„Neeeee“, ječi Luis i stavlja ruke na lice. Zvuči kao da ga boli. „Ovo je *sranje*.“

Fibi se trza. „Uh, bez veze. Ali nije Kuper kriv.“

Pogledom tražim jedinu osobu za stolom na koju uvek mogu da računam da neće imati ublaženu reakciju: Nejt. On gleda u moje napeto lice, pa u so koja je i dalje raspršena na stolu i odmahuje glavom kao da zna sujevernu opkladu koju sam imala sama sa sobom. Mogu da mu pročitam izraz lica kao da je jasno izgovorio reči: *To ne znači ništa, Mejv. To je samo igra.*

Sigurna sam da je u pravu. Ali ipak. Stvarno bih volela da je Kuper pobedio.

DRUGO POGLAVLJE

Fibi

Utorak, 19. februar

Logični deo mog mozga govori mi da se moja majka ne igra s lutkama. Ali rano je, umorna sam i ne nosim sočiva. Tako da, umesto da naprežem oči, naginjem se preko kuhinjskog pulta i pitam je: „Kakve su to lutke?“

„To su figurice za tortu“, kaže mama i uzima jednu od mog dvanaestogodišnjeg brata, Ovena, pa mi je daje. Figurica predstavlja mladu obučenu u belu haljinu, sa nogama oko mladoženjinog struka. Neki potcenjeni umetnik uspeo je da ubaci dosta požude u njihova mala plastična lica.

„Otmeno“, kažem. Trebalo je da pretpostavim da ima neke veze sa venčanjem. Prošle nedelje kuhinjski sto bio je prekriven uzorcima, a pre toga cvetnim aranžmanima.

„To je jedina takva“, rekla je pomalo defanzivno. „Valjda moraju da računaju na razne ukuse. Da li bi mogla da je staviš u kutiju?“ Pokazuje glavom ka kutiji sa stiropor kuglicama na pultu.

Ja stavljam srećni par unutra i vadim čašu iz kredenca pored sudopere. Punim je vodom sa česme i u dva gutljaja sve ispijam. „Figure za torte, hm?“, pitam je. „Da li se to i dalje koristi?“

„To su samo uzorci iz *Zlatnog prstena*“, kaže mama. Otkad se priključila lokalnoj grupi organizatora venčanja, kutije pune ovakvih